

Bemærkninger til forslaget

Almindelige bemærkninger

Almindelige mennesker skal trygt kunne sætte deres penge i en bank eller sparekasse. De skal vide, at de kan få dem igen på de lovede vilkår den dag, de måtte have brug for dem. Det kunne de ikke, da først Kronebanken og siden 6. Juli Banken brød sammen. Noget sådant må ikke gentage sig.

Derfor er der brug for en sikringsordning. Flere forslag til frivillige ordninger har været fremme, men ingen af dem har været tilfredsstillende. Derfor må der lovgives.

Set fra et forbrugersynspunkt har det mest utilfredsstillende været, at banker og sparekasser har ønsket at begrænse deres bidrag til sikringsordningen til henholdsvis 2 og 1 milliarder kr. Argumentet herfor har været, at en yderligere garantistillelse kunne påvirke bedømmelsen af deres kreditværdighed i udlandet. Da dette argument ikke kan afvises, foreslås det at lade Nationalbanken optræde som garant over for indskyderne og afholde udgifterne hertil over en særlig sikringskonto, hvortil banker, sparekasser og andelskasser årligt skal bidrage. Bidragene skal fastsættes således, at der over en årrække indbetales 2 milliarder kr. for bankernes vedkommende og 1 milliard kr. for sparekassernes og andelskassernes.

Nok så vigtigt som at sikre indskyderne, når det for en bank, sparekasse eller andelskasse er gået galt, er det imidlertid at forhindre, at det kommer så langt. Derfor foreslås tillige en styrkelse af Bank- og Sparekassetilsynet, en skærpet revision og en forbedring af samfundsrepræsentationen i pengeinstitutternes bestyrelser.

Bemærkninger til de enkelte punkter

ad 1.

Ved afgrænsningen af, hvilke indskud der skulle sikres, har det været hensigten at sikre de penge, som almindelige mennesker har anbragt i andet end spekulationshensigt.

ad 2.

Også filialer af udenlandske pengeinstitutter skal yde bidrag til sikringskontoen.

ad 3.

Bank- og Sparekassetilsynets medarbejderstab skal øges, og dens aflønning skal være konkurrencedygtig over for aflønningen i banker og sparekasser. Da udgifterne dækkes af banker og sparekasser, vil dette ikke belaste statskassen.

ad 4.

Der skal fastsættes strengere regler for de interne forretningsgange i banker, sparekasser og andelskasser. Såvel den interne som den eksterne revision skal vise den allerstørste omhu i kontrol af, om disse forretningsgange er blevet fulgt.

De eksterne revisorer skal have ret til at følge de interne revisorerers arbejde, når de føler behov herfor. De skal være bestyrelsernes tillidsmænd og ikke direktionernes. De skal levere bestyrelserne aktuelle, præcise, relevante oplysninger over pengeinstitutternes økonomiske forhold, herunder hvilke risici de er ude i. Hensigten hermed er også, at bestyrelsesmedlemmerne i banker og sparekasser ikke behøver at være specialister, men blot i besiddelse af almindelig sund fornuft og dømmekraft. Deres opgave vil bl.a. være at tage stilling til, hvorledes pengeinstituttet kan løse de problemer, som revisionen påpeger, når den blinker med fare-signalerne. Men det er revisionens pligt at blinke.

Det er således ikke en kvantitativ forøgelse af revisionsindsatsen, der foreslås, men en kvalitativ forbedring af selve revisionen.

ad 5.

Industriministeren skal med mellemrum indkalde samfundsrepræsentanterne, formentlig en gang om året, til en drøftelse af, hvad regeringen forventer af dem som repræsentanter for samfundet i pengeinstitutternes bestyrelser.

Samtidig må overvejes en fast sagkyndig sekretariatsbistand til samfundsrepræsentanterne – om muligt i tilknytning til Bank- og Sparekassetilsynet.